

Vogel van papier

België-Belgique
P.B.
8930 Meneu
3/5721
P 007650

Driemaandelijks tijdschrift
Jaargang 22, Nummer 2
April-Mei-Juni 2016
Afgiftekantoor: 8930 Meneu

Aan:

V.u.: D. Taelman
Ambachtenstraat 55
8930 Meneu

Bijna de hele collectie
"Vogels van Papier" sinds 1996 beschikbaar op het net:
<http://users.telenet.be/koen.vaneygen1/vogel/>

IN DIT NUMMER:

Wel en Wee	2
Bewegende Aarde: Bewogen tijden	9
Financieel verslag 2015	12
Tapori in België	14
Praktische informatie	16

Citaten of vermeldingen uit dit nummer mogen mits verwijzing naar "Vogel Van Papier" Jg xx Nr xx.
Voor overname van een volledig artikel moet toelating gevraagd aan de V.U.

Wel en wee ...

Donderdag 25 februari : vraagtekens...vraagtekens!

Christine en Annemie zijn deze middag blij en ontroerd terug naar België vertrokken. 't Is goed geweest in alle zin, "heel moeilijk samen te vatten", zei Christine: vol tegenstellingen, heel mooi en heel triest. Ik denk dat ze op iets minder dan drie weken toch wel een goede indruk meegekregen hebben, zowel van Taporí als van een beetje Ecuador.

Het werd een goedgevulde periode die we nu moe maar voldaan afsluiten. Ik ga deze avond een beetje vroeg slapen en vlieg morgen weer in een "gewone dag werk", d.w.z. van alles en nog wat voor Taporí, zowel bij de coördinatie als bij de consultatie. Vrijdag is er vergadering, "directieraad", en de twee hoofdthema's worden : "onze grond" en "de instabiliteit binnen de ministeries inzake handicapbeleid". Nu zouden ze hun omschrijving "dagcentrum" nog maar eens veranderen: het zou alleen maar voor "ouder dan 18" mogen zijn, want onder de 18 "heeft iedereen recht op gewoon onderwijs en moet men daar naartoe". Voor wie dat dan toch echt niet gaat - stel je even de kinderen met ernstige meervoudige beperking voor om maar iets te zeggen - dan zullen de "experten van het Ministerie van Volksgezondheid" aan de ouders leren hoe ze hun kinderen thuis moeten verzorgen. Die zullen dus én kinesist, én logopedist, én ergotherapeut, én orthopedagoog, én kleuterjuf én schooljuf, enzovoort moeten zijn: opnieuw thuis, alleen in huis, dat kennen we al... jammer genoeg vaak niet met mooie ervaringen en resultaten. De echte redenen zijn opnieuw besparingsredenen, want er is geen geld en overall wordt er gesnoeid. Nochtans is het volgend jaar verkiezingsjaar... en men wil kost wat kost het vaandel hoog houden. Nu goed, we kennen het systeem intussen al wel een beetje en hebben al geleerd om enerzijds flexibel te zijn en anderzijds ook onze eigen weg te maken en gaan. Soms overlapt die weg een beetje of wat meer de overheidsweg, dan weer niet. We zullen zien wat het wordt en ondertussen doen we goed voort.

Zondag 13 maart : druk weekend

De week was weer goed gevuld met o.a. het

uitrafelen van de geschiedenis en mee helpen plannen van de toekomst van een kindje 15 maanden oud: hersenverlamming door prena-taal drugsgebruik, vroeggeboorte waarbij zijn tweelingbroertje doodging en het kind zelf een hersenbloeding op zes weken door mishandeling. Zijn papa van 27 en mama van 18 zijn nu in de gevangenis, veroordeeld voor enkele jaren wegens drugshandel. De moeder vertrouwde op het laatst het kindje toe aan de zorgen van de overgrootmoeder van 84. Het is zelf nog niet ingeschreven, dus onbekend binnen het volksregister. Het neemt nu medicatie die het nu eigenlijk niet meer moet nemen, en de medicatie die het zou moeten nemen voor epilepsie krijgt het niet. Ik kreeg als "klinisch dossier" enkele voorschriftjes, een half ingevuld zwangerschapsdossier, en nog wat verkreukelde papiertjes. Dat was het, en daar zat het kindje, precies nog niet geboren. Het maakte me zo triestig dat het almaar opnieuw lijkt te gebeuren, zo dichtbij, in Pomasqui zelf, en dan nog dichte familie van Carmita. En dat al die miserie niet voorkomen kon worden. Stomme drugs! Zouden die niet beter gelegaliseerd worden... ? Dan moet alleen diegene die zichzelf schade wil aandoen, niet nog meer andere mensen den duvel aandoen om aan geld te komen om eigen drugs te kunnen kopen. Verschrikkelijk...

Maandag 14 maart : dagdagelijks...maar je moet het aankunnen

Hier een drukke maandag met weer 't een en 't ander van verschootjes en verschiepjes. Daphné, de stagiair van sociale agogiek van Gent, volgde mee en leek onder de indruk....: Wat er allemaal gebeurt en gezegd en verteld wordt in een gewone medische consultatie... als het over leven gaat, over abortus, over erfelijke aandoeningen, over geen plaats krijgen in de maatschappij, over ongeneeslijke ziek zijn... Ne mens zou content zijn als er nu en dan ook nog een vallingske tussen zit...

Donderdag 17 maart : wanneer 'de politiek' het eens oplost....

Hier zitten we in de storm van den orkaan met het Ministerie van Sociale Zaken. Ze spartelen

Wel en wee ... (2)

gelijk een kat in een zak, want er is geen geld (we zijn sinds begin januari nog niets uitbetaald voor de werking van het dagcentrum) terwijl ze nochtans blijven eisen en veranderingen blijven doorvoeren gelijk de wind keert. We weten ondertussen dat de mensen onder de 18 jaar nu "toebehoeren" aan het Ministerie van Onderwijs en dat van Volksgezondheid. Een regiment Cubaanse experten zouden nu de mensen thuis leren hoe ze hun kinderen moeten revalideren... Het is triestig om te zien hoe mensen met een beperking voor het ogenblik politieke handelswaar zijn zonder enig ander doel heen en weer geëkaatst worden.

Ondertussen blijft Alianza Pais, de partij van de president het vaandel hoog houden : "het vaderland doet alles voor de mensen met een beperking"...

Nu proberen ze van de dagcentra een soort van politieke ronselclub te maken tegen de verkiezingen van 2017, met toegedekte oudercomités ter bescherming van de rechten van de mensen met een beperking. Er komt protest uit alle hoeken, verre van alleen van ons en deze namiddag is er vergadering op een afdeling van het Ministerie, over de financiering van de dagcentra. Ik ben benieuwd en ook toch wel ongerust, want het zou wel eens tot vieze discussies of anderzijds onderkruiperige debatten kunnen komen. Ze willen ons in een harnas steken waar we zelf niet in passen en waarvoor we uiteindelijk ook nog eens zelf financieel moeten opdraaien. Zelf zal ik vooral proberen goed te luisteren en dan, na goed diep in en uit te ademen, 't een en 't ander opschrijven en nadenken.

Morgen hebben we dan in Taporí directievergadering met als voornaamste vragen: Blijven we nog verder werken met de financiering van het Ministerie en verder naar hun pijpen dansen zondermeer of hoe kunnen we misschien toch nog blijven samenwerken zonder onze eigen identiteit te verloochenen? Moeilijke vragen die onze slaap toch wel verstoren.

Woensdag 18 maart : "den boer"..., hij ....voort.

Ik wil jullie nog eens heel speciaal bedanken voor alle inzet... zeker na een dag als vandaag waarbij we op een "dringende" vergadering

van het Ministerie van Sociaal Welzijn te horen kregen dat we voor eind april geen toelagen zullen ontvangen. De staatskas is nagenoeg bankroet en, "als voorlopig lapmiddel", (letterlijke woorden van de mevrouw van het Ministerie), zouden we als tussenoplossing aan de ouders kunnen vragen ons geld te lenen om het personeel van het dagcentrum te betalen... We konden ons oren niet geloven... en begrijpen is nog veel moeilijker. Men blijft tegelijkertijd nochtans verkondigen dat "vadertje staat alle zorg op zich neemt en dat die volledig gratis moet zijn voor alle arme mensen". Er is echt geen logica meer te zien en op die manier is onderhandelen en tot consensus komen echt wel heel moeilijk.

Ik vrees een beetje dat ik een laattijdige anarchist aan het worden ben: eerst beleefden we de corruptie van een rechts bewind waarna we ondergedompeld werden in de illusie van een links sociaal bewind. Noch het één noch het ander blijkt goede resultaten af te werpen. Ondertussen... de boer... die boerde stillekes voort... heel zeker mede dankzij jullie.

Vandaag overleg in Taporí over hoe verder met het Ministerie. Al naargelang het al dan niet nakomen van hun beloftes om tegen eind april de eerste schijf van de toegekende subsidie daadwerkelijk over te schrijven, zullen we ofwel hen inlichten dat we eind juni het contract verbreken op basis van hun nalatigheid (die mogelijkheid bestaat in het contract) of toch nog doorgaan tot eind december met het project. Daarna vernieuwen we hoogst waarschijnlijk de overeenkomst niet meer, met grote spijt in het hart want dit is een grote illusie die niet uitkomt. Zoals het nu is, kan het echt niet verder. We worden aan het lijntje gehouden, mogelijk tot februari 2017 want dan zijn er nieuwe presidentsverkiezingen. Er zijn geen middelen, de staatskas is bankroet, en toch laat men uitschijnen dat alles goed verder draait. En als er toch centra gesloten worden, gebeurt dat na conclusie van slechte werking. Daarom krijgen we de koord alsmaar harder om onze nek gebonden, terwijl ze eigenlijk zelf genoodzaakt zijn om centra te sluiten omdat er geen geld is. De hand in eigen wonde leggen... dat kan en mag blijkbaar niet...

Wel en wee ... (3)

Wat me het meest tegen de borst stoot is, naast de onredelijkheid van hun handelen, de oneerlijkheid en totaal gebrek aan transparantie. Vandaag vertelde Kathy nog een staaltje van corruptie in het Ministerie van Volksgezondheid. Haar nicht werkt daar en die kreeg de opdracht een volledig fictief eerstelijnsgezondheidscentrum op papier te zetten en de excellente werking ervan uit de doeken te doen, goed wetende dat een dergelijk centrum eigenlijk niet nodig was en ook niet mogelijk was. Bleek dat de volgende week de president daadwerkelijk een gezondheidscentrum inwijdde en daarbij al deze uitgevonden gegevens gebruikte om de nood en het aanbod "te staven"... Zo kan het echt niet meer verder...

We zullen echter niet zomaar ons aanbod sluiten, integendeel. Brainstormen dus over mogelijke oplossingen waarbij iedereen wat water in zijne wijn zou kunnen doen. Er zouden uren geschrappt door terug te keren naar een dagopvang van vier uur ipv zes uur. We kunnen in de consultatie één usd meer vragen aan de mensen die voor eenmalige feiten komen. Mensen die in de namiddag naar individuele therapie komen, zouden ook iets meer moeten betalen, idem voor de ouders van kinderen en jongeren in het dagcentrum. Hierdoor kan het zijn dat mensen beslissen om hun kinderen terug thuis te houden of minder dagen te sturen, een pijnlijke maar soms noodzakelijke beslissing. Daarbij zouden wij goed opvolgen of dit een "aanvaardbare" beslissing is of dat het kind of de jongere echt risico op verwaarlozing loopt. Het is echt niet gemakkelijk, maar we moeten roeien met de riemen die we hebben. Mooi was om te horen en te zien dat iedereen ervan overtuigd is dat we verder moeten gaan, dat we in Taponi invulling geven aan daadwerkelijke noden. Morgen wordt alles voorgelegd aan de ouders en volgende week is er ook overleg met alle personeelsleden. Daarbij willen we in eerste instantie "informer", want uiteindelijk is deze gang van zaken echt onze verantwoordelijkheid niet en nog minder onze schuld. En daarna willen we ook aan iedereen vragen om mee te helpen nadenken.

De grootste kloep voor mezelf is de ontgoocheling en ik besef nu nog meer dan vroeger dat irrationaliteit me echt van slag brengt. Ik probeer na te denken, beslissingen te begrijpen,

te analyseren,... maar er is geen rationele uitleg voor de beslissingen! Blijkbaar blijven vele mensen op het Ministerie het politiek vaandel hoog te houden, zelfs al staan ze op een zinkend schip, en dat om hun eigen postje "warm te houden", zoals men hier zegt...

Echt triestig begin ik aan het weekend... niet zonder ook nog aan de praktische dingen te denken: Omdat we nu alle lonen aan het voorschieten zijn, raakt het geld uit België snel op... vandaar de nood aan vers geld. Ik schreef daarnet 18200 euro over van de Taponi vriendengroep-rekening naar de lopende rekening van Taponi: nogmaals : dankuwel supporters in België...zo weten jullie waarvoor ons spaarpotje, ons bufferke dient!

Maandag 21 maart : 'in blijde verwachting'

Nu heb ik een goeie verkoudheid zitten maar ik hoop dat ik morgen goed kan werken: op naar een "goede week", rustiger dan de vorige. We starten alleszins al "in blijde verwachting", want morgen om 7.15 uur, 's morgens he, gaat Ximena, die in Taponi alle coördinatie van revalidatie en dus ook het dagcentrum op zich neemt, mee met een madam van een andere v.z.w. die een afspraak met "de minister van financiën" afgedwongen had... Ik mocht ook mee maar heb ervoor bedankt. Ik denk dat ik beter en nuttiger werk kan leveren in Taponi: ben toch wel benieuwd wat ze te horen zullen krijgen. Wordt dus vervolgd.

Zaterdag 2 april: en voor de verandering....

Tussendoor nog een fotootje toe van Domenica, dat kindje dat de voorbije maanden zo ziek geweest is : een miskende urineweginfectie en longontsteking, opgelopen in het ziekenhuis. Zij is nu weer veel beter en ik geniet ervan dat ze altijd lacht als ze me ziet. Ze is amper 2 jaar, verstandig, maar sterk motorisch beperkt door een slechte bevalling en een te laat geziene geelzucht die de hersenen aantastte. Triest verhaal, maar toch ook wel met mooie kanten. Geniet maar van de foto. En nu iets totaal anders, nog nooit meege maakt.....tenzij in België : Vorige woensdag

Wel en wee ... (4)

Domenica

voor de eerste keer ons huis overstroomd... of beter gezegd "onderstroomd". Er kwam ne zondvloed over Quito want Sinte Pieter had de hemelsluizen opengezet, net op het uur dat de school gedaan was. We zijn aan nog geen 20 km per uur naar huis gereden, door rivieren water en toen we bijna thuis kwamen, zagen we overal uit de rioolputjes water spuiten en aangezien ons huis op één van de laagste punten van Zambiza ligt, gebeurde dat ook binnenshuis. Gelukkig niet al te erg maar toch genoeg om goed te mogen dweilen, vooral in de badkamer, de keuken, het waskotje, mijn bureau waar er ook een wc is, en de logeerkamer. Gelukkig is er niets kapot.

Zaterdag 16 april : Ten Huize Diaz

Het leven in ons gezinnetje ondergaat door onze groeiende kinderen grote veranderingen. Die vele veranderingen vragen wel energie, maar houden het leven heel boeiend, ook met het vele bezoek van de laatste tijd. Er werd veel gepraat, getroost, gelachen, gedeeld en tegelijk heb ik ook geleerd om eigen ruimte te behouden. Een goede evenwichtsoefening. We stelden het allemaal samen goed, ieder met eigen ademruimte. Zo sluiten we nu een periode met veel bezoek af en zijn e nu voor enkele maanden "alleen met ons vijven

thuis"... tot we opnieuw veel mensen op bezoek krijgen. We kijken uit naar Kristof en co, de groep van Dominiek Savio, Ann en Tom die hier zes jaar geleden bij ons woonden, en wie weet wie nog allemaal. We genieten op die manier zowel van de rust en stilte, alsook van een tafel vol mensen en grote kookpotten en vuur.

Deze week nam ik een consultatievrije week en werkte verder aan het wetenschappelijk artikel en aan onderzoek op zich. Ook dat gaf nieuwe zuurstof en ideeën krijgen dan weer vorm. Zo begint het idee te groeien om dit jaar in december naar België te komen. Het zou mooi zijn om weer eens tijdens de kerstperiode in België te verblijven. Ik zou graag een mooi Taponi-kerstprogramma willen organiseren voor familie en vrienden, zoals we vroeger ook soms deden. Ik laat alles stillekesaan vorm krijgen.

In Taponi zelf blijven we hard werken en moeten we creatief blijven omgaan met de politieke omwentelingen die vooral te maken hebben met de losbrekende verkiezingsstrijd (verkiezingen in februari 2017) en vooral ook met de economische crisis. Onze oren tuiten soms... Maar goed, in ieder geval blijft het dat eerste beleid dat toch een zeker sociaal bewind probeerde te voeren. Jammer genoeg gaat veel tijd verloren en moeten we ook vaak tegen een heel hoge muur praten.

Daarnaast blijft de consultatie boeiend en diepgaand, met vorige week nog het overlijden van Karlita, het meisje over wie ik in de vorige vogel van papier schreef. We voelden het overlijden aankomen want ze had erge bloedarmoede en ik denk dat ze enkele preinfarcten gedaan heeft. Dat moet pijn gedaan hebben en maandag hadden we samen met Ximena, de coördinator van het dagcentrum die ook psychologe is, nog een goed gesprek met de mama van Karlita, over afscheid nemen en laten gaan. Het is precies of Karlita het gehoord heeft, dat ze mocht gaan. Ze is thuis overleden. Zondagmorgen ben ik dan geweest en 't was heel confronterend: een klein voor-kamertje met een grote frigo met een pot bloemen erop. In het midden de kist met enkele van die blinkende lampen errond. Het rook er helemaal niet fris. Karlita lag in de kist in een laken gewikkeld en een sjaal rond haar

Wel en wee ... (5)

hoofd die onderaan al helemaal doorlopen was van waterig bloed. Er stond een grote tent voor het huis, maar daar zaten maar twee mensen wat te babbelen. Haar vader liet zich helemaal niet zien, afwezig zoals hij altijd al geweest was, zei de mama. Pas vandaag kon ze begraven worden. Een triest afscheid, waar ik liever de gedachten aan de consultaties en het samenzijn in Taporí blijf vasthouden.

En dan zijn er nog veel moeilijke situaties gewoon uit het dagelijks leven met soms chaotische toestanden, de laatste tijd ook hier met "illegale" mensen.

Zaterdag 16 april 22u28 Ec- tijd : 'moest je het al gehoord hebben.....'

'k Was net klaar met mijn mailkes-dag en dacht : nu gaan we nog een beetje haken en lezen, een rustige zaterdagavond , maar moeder natuur dacht er anders over en schudde ons weer eens goed door elkaar harder en langer dan ooit tevoren gevoeld. We lezen nu dat het 7,8 op de schaal van Richter was met epicentrum aan de kust . Alles wiebelde bijna twee minuten lang - en dat was lang! - lang... lang. Naast het wiebelen bibberden we allemaal op ons benen. Saulo was net bij zijn moeder en geraakte traag buiten want de deur zat vast. Alles is hier wel recht blijven staan, ook in Pomasqui waar ik maar na een goed half uur met Susanna kon bellen. Eerst hoorden we dat in Guayaquil een brug ingestort is en er zou iemand overleden zijn. En er is ook veel materiële schade. Hopelijk krijgen we niet nog meer slecht nieuws, maar een beetje later hoorden we dat er al 28 mensen dood zouden zijn. We zullen vannacht met een half oog open en met de deuren niet op slot slapen, moest het weer wiebelen...

Zondag 17 april 7u46 Ec -tijd : de schrik blijft er in....

We zijn weer "wakker na een bange nacht". Er is hier thuis zoals in heel Ecuador niet veel geslapen en een beetje na twee uur kregen we nog een goed voelbare schok en spikten de muren zoals wanneer een nieuw huis "zich zet". Verder zijn er al honderden nabevingen geteld. Het ergste van al is dat het dodental

blijft oplopen. Dat is allemaal aan de kust. De materiële schade is ginder groot en er zijn ook veel wegen afgesloten. Hier blijft het bij kleine schade zoals wat plakwerk dat naar beneden komt of kleine aardverschuivingen, zowel bij ons thuis als in Taporí. We blijven met de schrik zitten want het is toch wel angstig en onzeker, terwijl er eigenlijk niets voorspeld kan worden en je ook niet veel kan doen. De overheid raadt aan om thuis te blijven. Ons rustig goed bezighouden zal voor vandaag de boodschap zijn.

En the day after om 17u08 Ec- tijd nog een kleine update.

Hier in Quito gaat het goed. Nu en dan voelen we een kleine nabeving maar dat valt mee. Er komen verschillende hulpacties op gang. Er wordt overal eten en kledij ingezameld. Er is wel een algemene verslagenheid en iedereen zit met grote schrik. De onzekerheid speelt parten. Het ergste zijn de verhalen en beelden die binnenlopen en altijd maar meer en meer doden. Als we hier al zo'n schrik hadden, hoe moet het dan in Pedernales en Cojimies geweest zijn. De grond bewoog hier al zo hevig en heel lang heen en weer, precies grote golven waarbij je helemaal geen vaste voet meer onder de grond had. De lantaarnpalen en de bomen zwaaiden hevig heen en weer. Ik was met Amelie en Elisa en Lien thuis. En er waren ook nog twee vriendinnetjes. We geraakten snel buiten en liepen naar een plek waar niets op ons hoofd kon vallen, maar het bleef maar duren. Er werd ook hard geroepen tot de aarde weer rustig werd. En dan werd het stil: "En nu?", dacht iedereen. Wat moeten we nu doen ? Het duurde een hele tijd voor we terug in huis gingen. Iedereen probeerde overal naartoe te bellen maar hierdoor raakte het telefoonnet overbelast. Ik was vooral bezorgd voor de gebouwen in Taporí en het duurde een half uur vooraleer ik Susanne, de conciërge aan de lijn kreeg. Ook daar was er veel schrik, maar geen schade, wel veel dingen omgevallen. Stillekesaan kwam het nieuws binnensijpelen. Een bang en onzeker gevoel maakte zich van iedereen meester, een bange nacht tegemoet.

Een rustige nacht nu zou welkom zijn, maar ik

Wel en wee ... (6)

vrees dat de schrik dat nog een tijdje zal beletten. We blijven slapen in sportkledij en doen de deuren niet op slot. Deze nacht sliep Amelie tussen ons en we zetten een zetel tegen onze kleerkast zodat die niet op ons zou kunnen vallen. Ook bij Lien en Elisa werden boekenplanken aan de rand van het bed leeggehaald. We volgen algemene raadgevingen op, hopen dat het nu toch weer rustig wordt. Morgen is het weer werk-en schooldag, die zal beginnen met opruimen en rechtzetten. We zullen met een klein hartje vertrekken.

En op woensdag 20 april 13u06 Ec- tijd

Hier ben ik na twee dagen weer met een kleine update. De aarde blijft na-beven en dat blijft zorgen voor de nodige schrik en onzekerheid die toch wel parten speelt. De kinderen en jongeren in Taporí zijn heel onrustig. Van veel mensen, mezelf inbegrepen, trillen de vingers. En 's nachts wordt niet goed geslapen. Deze nacht werden we rond 3.30 uur weer even "wakkergeschud" door twee bevingen van meer dan 6 op de schaal van Richter. Ik moet toegeven dat ik met den bibber blijf zitten. 'k Ben nooit goed geweest voor urgenties, en zal dat voorzeker ook nooit worden. Maar zoals ik al schreef: het ergste is voor de mensen aan de kust. Het dodental blijft oplopen, nu al meer dan 500. Om horen wordt de situatie kritisch in enkele dorpen waar nog lijken onder het puin liggen en de geur ondraaglijk wordt. Op veel plaatsen is er nog altijd geen water, en wetende dat het op de evenaar warm en vochtig is, betekent dit een groot risico voor infecties en epidemies. Heel veel mensen willen vanalles doen. De hulpacties lijken redelijk goed gecoördineerd. Toch blijven we allemaal met een gevoel van onmacht zitten. Ik liep zondag echt rond "gelijk een kip zonder kop", van het één naar het ander, nieuws zoekend, berichtjes doorsturend, nadenkend over wat we concreet konden bijdragen, onzeker bij elke nieuwe schok of beving. Eigenlijk wilde ik, zoals veel andere mensen, in de auto springen en naar ginder rijden om meteen te helpen. Maar tegelijkertijd wist ons hoofd dat dit niet de goede beslissing was.

Zondag 24 april : toch een beetje rustiger...

Hier een rustige zondag met nu toch eens een heel lekker en uitgebreid ontbijt. Daarna huis-en-tuinwerk waarbij de voortuin grondig onder handen genomen werd. Ondertussen staat de kip-met-worteltje-erwtjes-en-patatjes op. Nu nog wat mailtjes en wat werken en na het middageten hopelijk platte rust met wat lezen en haken. Mijn "oma-sprei" is bijna gereed. Iedereen lachte met mij... maar met mijn restjes katoen die nog over waren van toen ik nog baby-truitjes voor onze kinderen breide, maakte ik nu een heel schone spreij. Ben wel al een goed jaar bezig en het zal nog een paar weken duren voor alle draadjes ingenaaid zijn. Maar het resultaat zal er mogen zijn : men zal stekejaloeers zijn.

Donderdag 5 mei : eindelijk bij jullie en bij ons een beetje 'warmte'

"niet zagen of klagen, maar bidden om kracht", zou Prof. Verresen zeggen. Nog een geluk dat de zon er wel is. De weergoden zijn de benefiet dit jaar goed gezind. Dat het zaterdag een mooie dag mag worden. Hier geen "onseeremelvaart". Ecuador is zgz. Wel heel katholiek land... maar katholieke feestdagen, dat kennen we hier niet. We krijgen just Kerstmis, als het niet op een zaterdag of zondag valt, en Pasen, maar dat is altijd op zondag. Dus... wordt er vandaag gewerkt gelijk al de andere dagen. Een beetje meer vakantie, nu en dan een dagske mogen uitslapen, zou nochtans wel welgekomen zijn. Maar goed, vandaag "eerste donderdag van de maand", dus: vergadering dag met op de agenda:

- 11.30 uur tot 13.00 uur: maandelijks bijeenkomst met Kathy, overleg over patiënten en organisatorische en administratieve lopende zaken. Dat is altijd een goede vergadering zonder veel tierlantijntjes. We komen goed overeen, weten wat we aan mekaar hebben en doen allemaal goed ons werk, Ivonne inclus.
- 13.00 uur tot 14.00 uur: overleg met het "vormingscomité, ter voorbereiding van de "driedaagse van Taporí" met de zeventien mensen die begin juli naar Ecuador komen,

Wel en Wee (7)

waarvan zes mensen ook werken met kinderen en jongeren met een beperking en in relatie met Dominiek Savio van Gits. Er zullen drie werkgroepen zijn: 1. de klusjesmannen 2. culturele uitwisseling met jongeren van hier en ginder 3. Vorming met uitwisseling van kennis en ervaring ivm zorg voor kinderen en jongeren met beperking, vertrekkende vanuit de motorische problemen

- 14.30 uur tot 16.30 uur: maandelijkse personeelsvergadering, met o.a. voorbereiding van ons komende "hoog bezoek" (naast Herman Vanrompuy komt ook onze ambassadeur en de verantwoordelijke voor ontwikkelingsamenwerking mee).

- 16.30 uur tot 18.45 uur: interdisciplinaire vergadering met het ganse revalidatieteam waarin eerst een korte vorming (onze "pareltjes" noemen we die), deze keer over het nuttige en goed gebruik van sta-apparaten voor kinderen met hersenverlamming, van kleinsafaan; en daarna de gebruikelijke casusbespreking waarbij twee, drie of vier (al naar gelang de problematiek) kinderen of jongeren op basis van een goed voorbereid en interdisciplinair ingevuld dossier en ICF-kader "besproken worden. Dat is meestal interessant en leerrijk voor iedereen.

En nu vraagt ge mij misschien wat ik zal doen tussen 14.00 en 14.30 uur...: Ewel, middageten, deze keer "hartelijk aangeboden door Taporì ter ere van de 1ste mei, lang leve de arbeid".

Zaterdag 7 mei : 'soms kan het ook niet op....'

Wij hebben hier vandaag iets nieuws geleerd: "Hoe snij je een achterpoot van een varken op een goeie manier in stukken?". Gisteren kochten we zogenaamd "een beetje varkensvlees" van Paulina, de schoonzus van Saulo. Daar hadden ze een varken geslacht en ze zochten mensen die een beetje vlees wilden kopen. Saulo liet me dat per telefoon weten en toen ik zei dat het goed was, stond de vader van Paulina hier na een half uurtje met nog een halfflauwe grote achterbil van dat varken. Die woog iets meer dan 15 kilo en kostte ongeveer 50 euro. Ik heb op YouTube zitten zoeken hoe we dat vlees deftig konden verwerken, want had geen goesting om dat zomaar in

grote stukken te snijden voor de klassieke fritada van hier. En ik vond daar een goed filmke over "hoe een achterpoot uitbenen en in goeie stukken snijden". Ewel, we hebben twee uur uitgebeend en versneden en uit die ene bil voor 1à keer eten gehaald, waaronder 4 pakjes varkenslapjes voor schnitzels, een pakje versneden vlees voor gyros, twee hamnootjes, voor twee keer varkensstoofvlees voor de ecuadoraanse fritada en een experiment om spek te maken. We waren content met het resultaat. Wat ne mens al niet kan leren via "tinternet".

Zaterdag 28 mei : eens een 'vakantiedag....

Vandaag was het hier een vakantiedag en we hebben die daadwerkelijk ook genomen: Lien, Saulo en ik zijn naar de Cotopaxi gegaan. Elisa ging weg met schoolvrienden en Amelie bleef liever bij haar Tia Miche, uit schrik dat de Cotopaxi zou ontploffen...

Een "kleine familie"-uitstap dus . we maakten eten klaar (toostjes met geitenkaas en zelfgemaakte zoetzuurpikante saus van rode peper-tjes, brochetjes met garnalen in appelsienmarinade, brochetjes met patatjes-champignons-ajuintjes en toostjes met look en olijfolie) en het werd smekken en vingers afdikken. Daarna? Wat denk je...een dutje, lezen, een beetje gewerkt zelfs. Saulo speelde muziek op zijn charango (dat klein gitaarke) en mandolien. We hebben ook gewandeld en we zagen hertjes, veel, heel veel wilde paarden, en de Cotopaxi toonde zich op zijn schoonst, alhoewel veel sneeuw gesmolten is en de overige sneeuw een grijs aslaagske heeft. We hebben zo genoten van de stilte... Voilà, de batterijen zijn weer opgeladen en morgen zaterdag werk ik een halve dag (papier- en denk-werk voor Taporì).

Inge

Bewegende Aarde Bewogen Tijden

Op een zaterdagavond werden we twee minuten lang met geweld heen en weer gewiegd en gezwiept. Het was 16 april en alles was rustig tot het donker werd. Plots broebelde, kolkte, gromde en kreunde de aarde. We konden nauwelijks blijven rechtstaan. Vanuit het epicentrum aan de kust deinde de breuk in de tektonische platen over het hele land uit, honderden en honderden kilometers ver. Het was slechts een kwestie van seconden.

We zijn onmachtig en staan versteld bij zo'n natuurgeweld. Het kan toch niet anders dan dat we deel zijn van iets veel groters: zo groot dat onze hersenen niet groot genoeg zijn om het te kunnen begrijpen.

Iemand uit België vroeg me eergisteren of er nog meer nieuws was i.v.m. de aardbevingen. Het was net een maand geleden (16 april 2016) dat de aarde de wereld van vele mensen door elkaar schudde. Er waren nog veel nabevingen, maar stilaan verminderden die in aantal en keerde een relatieve rust weer. Tot deze nacht... toen we weer "wakker gewiegd" werden, om het in mooie woorden uit te drukken. Want eigenlijk lijkt het op wiegen, heen en weer schommelen, weliswaar onregelmatig. Het ging er weer hard aan toe, wel iets minder hard en minder lang dan een maand geleden.

We sprongen allemaal uit bed en spurtten naar buiten. 't Was drie uur. Alle honden uit het gebouw – en dat zijn er veel – blaften bang. We bleven een tijdje op ons bankske aan de ingang van ons huis zitten en sloegen een babbeltje met de burens om ... de schrik te verdrijven. Er werd zelfs gelachen want normaal gezien zie je niet wat een mens allemaal wel of niet aan heeft om te slapen... En Amelie begon plots te lachen, misschien deels van de zenuwen, maar ze had ook echt nog iets anders om mee te lachen: ze was nog half in slaap naar buiten gelopen en wat had ze nog mee gescharreld? Haar boekentas... Daar zat ze dan, nog half slaperig en bibberend van de kou, met haar knieën opgetrokken en haar boekentas tegen zich aan drukkend... We zullen er haar nog lang mee plagen.

De meeste mensen hebben de slaap niet meer kunnen vatten en iedereen was dus vroeg op vandaag, niet alleen in ons huis maar ook in heel Zambiza want de bakker had nu toch wel al warme broodjes in zijn rekken liggen. Het was 6.00 uur. En het telefoon- en internetverkeer lag plat omdat alle ouders (of waren het hun kinderen in de stille hoop dat het een vakantie-dag zou worden?) aan het informeren waren of er nu wel of niet school was.

Er was school en ook het werk ging gewoon door... maar nu, om 11.30 uur, was het weer zover. Voor het eerst moest nu een "levensechte" evacuatie gebeuren en Elisa belde al vanuit school dat ze allemaal goed en snel buiten geraakt waren. En ook in Tapori is dat vlot kunnen gebeuren dankzij het evacuatieplan en de oefeningen waar we in eerste instantie misschien het nut niet van inzagen.

't Mag nu toch echt wel stoppen. Maar ja, we hebben het helemaal niet in de hand. Dus is de boodschap: goede afspraken maken, voorzienig zijn en voor de rest: kalm voortdoen.

Voor zover de verslaggeving vanuit Ecuador, zijnde woensdag 18 mei 2016.

Op de volgende pagina's nog enkele impressies, indrukken die de media niet halen, ... maar bij mij toch "indruk maakten".

Inge.

Impressies bij een aardbeving ...

Na een half uurtje hoorden we dat er één iemand dood was, daarna waren er al 28 en dan in de zestig en de volgende morgen meer dan honderd... Nu lezen we al meer dan zeshonderd namen op de lijst. Jonge en oude mensen, Ecuadoraanse namen en namen uit andere landen, mannen en vrouwen, zoveel afgeknapte levens, van het ene moment op het andere... Zoveel verdriet...

Willen helpen, maar niet weten hoe. Rondlopen als een kip zonder kop. Verdwaasd. Zo verliep "the day after".

De beving sloeg een gat in de muur van de gevangenis. Meer dan honderd gevangenen ontsnapten. Dertig keerden vanzelf terug. Velen zijn nog op de vlucht en "genieten" van hun vrijheid ... Nu maken de gevangenen doodskisten, terwijl doodskisten normaal aan astronomisch hoge prijzen verkocht worden aan de familieleden van de overledenen... In de vrouwengevangenis worden lakens en kussenslopen gestikt... Slaap zacht...

We zien een vrouwke met een kind, moeizaam bergop op weg naar school, elk met een grote fles water. Er wordt in de scholen water ingezameld, voor wie nu geen drinkbaar water heeft, ginder aan de zee.

In alle grote en kleine winkels in Quito zijn alle rekken met water, haverhout, tonijn, pasta, rijst,... leeg. Iedereen kocht zijn bijdrage en leverde die op de inzamelpunten af. Zouden de winkeltjes en leveranciers van die producten die extra winst ook afstaan voor de heropbouw ?

Een econoom zei op tv: "Het is zeker zo dat niemand van ons iets over heeft, maar het is nog zekerder dat zij nu veel tekort hebben."

Stilstaan maakt nog banger. Het is dus beter om verder te gaan, voort te doen, de draad weer op te nemen. Zo snel mogelijk want schrik verlamt...

Na enkele dagen is de geur in het rampgebied niet meer te verdragen. Lijkgeur, geur van verrotting. Dezelfde geur die er hing de dag nadat Karlita gestorven was in het kamertje waar gewaakt werd... Een indringende vieze geur die uit dode lichamen komt. Lichamen, zulke wonderlijke machines waar ik elke dag aan werk. Lichamen, zo vergankelijk eenmaal dood... Alleen de ziel blijft over...

Uit persberichten genomen: "Men heeft nodig: water, koekjes, blikken met bonen en tonijn, pasta en haverhout, ... en ook plasticen wegwerpbekertjes om te drinken en borden om uit te eten... en ook hondenvoer, nieuwe onderbroeken, ..."

De brandweer van Quito meldt twee opmerkelijke reddingsacties, drie dagen na de aardbeving: bij leven en welzijn werden uit het puin gehaald: een eend en een wit konijn...

Na zes dagen werden er in totaal al 717 nabevingen geregistreerd. Dat zijn er ongeveer 120 per dag of gemiddeld vijf per uur... Gelukkig zijn ze niet allemaal voelbaar. Maar bij elk sterk geluid of "gespok" of wanneer er iets valt, schrikt iedereen op. "Los nervios estan de punta", zegt men hier: de zenuwen staan op scherp. Ik kijk hier steevast naar een keramieken kolibrietje dat naast het gordijn hangt. Als het beweegt, is er weer een beving geweest. Precies of het wil gaan vliegen ...

Mensen in shock, mensen die buiten in het park slapen, mensen met een verschrikt gezicht

vol wanhoop, huilende mensen en mensen die buiten zichzelf zijn, op van de zenuwen.

Mensen die stelen, mensen die elkaar in de haren vliegen voor een bidon water of een zak rijst, mensen die schreeuwen om hulp terwijl ze die eigenlijk niet nodig hebben, mensen die alles politiek uitspelen, mensen die steen en been klagen zonder zelf een hand uit te steken.

Mensen die 's anderendaags palen en stukken hout bijeen rapen om hun eigen huisje opnieuw op te bouwen...

Om Manabi en Esmeraldas terug op te bouwen is bijna 3 miljard dollar nodig, wordt geschat. Maar de Ecuadoraanse staatskas is leeg, o.a. door de heel lage olieprijs en – met alle respect maar ik denk terecht – door een veel te groot staatsapparaat dat grote hopen geld opsloopt. Voor de wederopbouw werden de belastingen verhoogd, van 12 naar 14 %. Op zich een correcte maatregel maar... de economie was al aan het slabakken. Iedereen, ook wij, snoerde dit jaar de broeksriem nog een beetje meer toe en we kopen meer op straat of gaan voor grote inkopen naar Colombia. En grote nieuwe infrastructuurwerken voor de staat, die "investerings" genoemd worden, zouden verkocht worden om geld in kas te krijgen.

Toen de hulpacties op gang kwamen, werd naast eten en drinken ook gevraagd "gepaste kledij" – dit wil zeggen: "goed voor een warm en vochtig klimaat" – te geven. Blijkbaar vonden veel mensen uit het hooggebergte dit de gelegenheid om hun kleerkast en ook wasmanden te legen: naast lichte T-shirts, rokjes, shorts, sandalen,... bevatten de zakken die men gaf ook kostuums, laarzen, warme pulls, vuil ondergoed, kousen met gaten in, jeansbroeken... Al snel werd gezegd dat kledij niet meer nodig was. En in een provinciestadje vonden mensen al die ingezamelde kledij terug op de vuilnisbelt tot grote verontwaardiging van velen... Het deed me herinneren aan toen Saulo en ik eens op het einde van een groepsreis van goeude Europese burgers opgebeld werden om langs te gaan in hun hotel. "Er stonden immers in de receptie nog twee grote zakken kleren voor ons klaar". We zijn erom geweest en hebben gesorteerd. Een deel was bruikbaar, maar er was ook vuil ondergoed bij en de kousen hadden vaak een geurtje. Er was ook een paar chique damesschoenen bij maar van één ervan was de hak afgebroken. We hebben na de recuperatie van wat bruikbaar was ook een brandje gesticht... Saulo was verontwaardigd en ik eigenlijk ook een beetje.

Tijdens de eerste dagen werd er vooral naar mensen gezocht, in de hoop hen nog levend terug te vinden. Dat zouden er zeker meer dan 100 geweest zijn. Er werden ook veel lijken gevonden. Groot verdriet alom. Na vijf dagen werden deze reddingsoperaties officieel stopgezet en ging men over naar een volgende fase: de fase van "puin ruimen". Er werden nog verscheidene lijken van onder het puin gehaald, steeds opnieuw drama's... Nochtans was dat één keer niet zo. Misschien zagen jullie de foto's van de ingestorte brug in Guayaquil van waaronder mensen een auto met één dode en één zwaargewonde trokken en sleurden. Indrukwekkende foto's en video-opnames. Veertien dagen later vond men onder diezelfde brug nog een lijk. Niemand had die persoon gemist... Niemand had naar hem gezocht... Het was een dakloze man die, naar mensen uit de omgeving zeiden, vaak onder die brug sliep op een paar kartons. Die man is letterlijk "een stille dood gestorven". Hopelijk heeft hij niet afgezien...

Financieel Verslag 2015

2015 werd een “rustig” financieel jaar waarbij zowel de inkomsten als uitgaven ongeveer verliepen zoals gepland. Ook dat jaar ontvingen we vanwege het Ecuadoraans Ministerie van Sociaal Welzijn de beloofde subsidie voor een deel van de werking van het dagcentrum voor 45 kinderen en jongeren met (vooral intellectuele en vaak meervoudige) beperking. De subsidie bedroeg 103.333 usd, 40 % van de totale begroting van Tapori. Hiermee werden de lonen van de zes personeelsleden (twee per leefgroep van 15 personen), het loon van de zorgcoördinator en de aan te kopen etenswaren voor ontbijt en middagmaal bekostigd.

De rest van de onkosten van het dagcentrum, onder andere de individuele therapie, gezondheidszorg (medisch, tandarts, psycholoog), onderhouds- en algemene werkingskosten en algemene administratie, en de financiering alle andere deelprojecten werd gedeeltelijk gedragen door individuele bijdrages van de ouders (25,7 %) en aangevuld met de ondersteuning uit België (33,8 %).

Het bedrag dat door Tapori zelf werd gegenereerd (autofinanciering = individuele bijdragen van de ouders) stijgt jaar na jaar en bedroeg in 2015 in totaal 65.634,43 USD (25,7 % van het totale budget)

Door de economische crisis in Ecuador zijn er echter wolken aan de financiële

horizon. Dat heeft zo zijn gevolgen voor de financiering door de overheid. Die wil aan de ene kant blijven financieren, want zijn verkiezingen op komst, maar vraagt dezelfde prestaties voor minder geld. Het budget wordt ook later uitbetaald dan voorheen. Voor veel organisaties zonder reserves of andere inkomsten betekent dit dat ontslagen of verminderingen van loon. Voor 2017 is het hoogst onduidelijk of er nog financiering zal zijn.

Voor Tapori is in 2016 voor dezelfde prestaties het budget dat door de overheid wordt voorzien met ongeveer 20% verminderd tot 85.160

USD. Er is wat geschoven met budgetten, investeringen zijn wat uitgesteld en er is wat bespaard zodat de werking in Taporì behouden blijft voor 2016. Ook de ondersteuning vanuit België speelt hier een belangrijke rol. wel op, want er zijn grenzen aan rationaliteit en goede wil. Maar dit betekent helemaal niet dat we de strijd in Taporì zelf opgeven, integendeel. Crisis stimuleert de creativiteit, nood dwingt en vooral... de blijde gezichten en kleine stapjes vooruit geven ons elke dag opnieuw meer dan voldoende energie... Bovendien mogen we hiervoor, zoals al zoveel jaren telkens opnieuw blijkt, blijven rekenen op zoveel hulp en ondersteuning uit België en omstreken.

Ik wil daarom ook dit verslag afsluiten met een heel welgemeend VAN HARTE DANKJEWEL.

Inge.

samenvatting	2014		2015		2016	
	gepland	gerealiseerd	gepland	gerealiseerd	gepland	gerealiseerd
totale uitgaven	121431,65	146076,54	262212,22	255279,23	273530,69	
financieringsbronnen						
Lokale autofinanciering	34600	52115,67	59310,4	65634,43	66800	
% van totale uitgaven door autofinanciering	28,4 %	35,6 %	22,6 %	25,7 %	24,5 %	
steun vanuit België	67000	63673,14	99568,38	86311,36	111570,69	
% van totale uitgaven uit België	55,2 %	43,4 %	38 %	33,8 %	41 %	
MIES	26831,65	30287,73	103333,44	103333,44	85160	
% van totale uitgaven van overheidswege (nationaal)	16,4 %	20 %	39,4 %	40,5 %	31 %	
Andere (nationaal)					10000	
% van totale uitgaven door nieuwe nationale bronnen of besparingen					3,5 %	
	2012	2013	2014	Gepland 2015	Gerealiseerd 2015	Gepland 2016
administratie en coördinatiekosten	22458,99	20844,27	29152,49	47017,04	46382,34	47849,15
	15,6 %	16,5 %	19,9 %	17,9 %	18,2 %	17,5 %
loonkost	96895	79108,27	85059,56	161811,18	159676,55	159647,54
	67,3 %	62,7 %	58,2 %	61,7 %	62,5 %	58 %
investering	12499,37	11732,94	8824,28	9000	3561,31	12000
	8,6 %	9,3 %	6 %	3,4 %	1,4 %	4,5 %
vorming en onderzoek	795,8	395	2424,54	2500	925,98	7500
	0,5 %	0,1 %	1,6 %	1 %	0,5 %	3 %
werkmateriaal, caritas en medisch fonds, werkingstoelatingen, water, elektriciteit, telefoon	11298,52	13929,32	20615,67	41884	44733,05	46534
	8 %	11,4 %	14,3 %	16 %	17,4 %	17 %

Wie graag wat meer details te weten komt over de financiële situatie in Taporì of het verhaal van de moeilijke economische situatie in Ecuador met de impact daarvan op organisaties als Taporì wat beter wil leren kennen, kan een MEER UITGEBREIDE TOELICHTING VAN INGE VINDEN op <http://users.telenet.be/koen.vaneygen1/vogel>

TAPORI IN BELGIË

Naast projectfinanciering vanuit gemeente of provincie, zijn er zoveel mensen die de werking van Tapori ondersteunen. Dat gebeurt uit persoonlijk initiatief, in het stille weg, soms elke maand, soms eenmalig, bij een feestgelegenheid, een wandelsponsortocht, een wafelbak, de verkoop van zonnebloemen, een "eenvoudige maaltijd tijdens de vasten", de organisatie van een fietsweekend en als groot Tapori-feestgebeuren: de taporibenefiet, ...

Wij bedanken heel graag voor elke bijdrage, groot EN klein, niet alleen in geldelijke bijdrage maar ook de inzet en inspanning. Door jullie bijdrage kunnen we al vele jaren verderwerken... iets wat vele mensen nooit voor mogelijk achtten. Een klein wonder... waargemaakt door een grote groep "tapori-believers". We voegen hieronder graag het verslag van twee activiteiten toe:

Voor meer informatie over de fietstochten:
tapori@hotmail.com
Hilde Bruneel tel 0474/744720

HET FIETSWEEKEND in MALLE ZATERDAG 23 EN ZONDAG 24 APRIL 2016

Uit de mail van Annemie Roodhooft, maandag 25 april 2016:

Beste Taporivrienden,

De fietstocht was een succes! Zeker de omzet van drank en lekkere hapjes heeft ons flink op weg geholpen om een mooie opbrengst voor Tapori bijeen te brengen. In totaal zit er in mijn kassa: 3385 Euro, waarvan ongeveer 1400 Euro van 'vrije bijdrage' en 1985 Euro van drank en lekkere hapjes. Van dit bedrag moeten we de onkosten van brouwer en restaurant in mindering brengen, maar hopelijk valt dit wel mee. Met dit resultaat denk ik zeer tevreden te mogen zijn. Misschien had het aantal deelnemers iets hoger mogen zijn, maar zelfs met de slechte weersvoorspellingen is dit nog een sterk resultaat.

Zeer veel dank aan alle vrijwilligers, zeker ook de mensen die niet in het ziekenhuis (AZ Sint Jozef in Malle) werken. Zeer veel dank aan alle taartenbakkers en cakebakkers. Dit was een goede formule, en ik heb de indruk dat alle taarten en cakes om ter lekkerst waren. Ik heb nooit gezien dat er taart op een bord bleef liggen... alles bijna op. Ook de trappist, de kaas, en ham zijn een belangrijke bron geweest voor onze inkomsten.

Het was leuk de deelnemers persoonlijk te mogen ontmoeten en leren kennen, via vele kanalen hebben ze ons bereikt. Misschien is dit iets dat toch nog kan groeien.

Annemie (vermoeid, maar tevreden)

HET TAPORI BENEFIET, ook in MALLE
ZATERDAG 7 MEI 2016

B E D A N K T !

Taporibenefiet 2016 bracht
een recordwinst op van

! 19.199,46 euro !

Elke euro van deze winst gaat naar
3 verschillende noden binnen Taporibenefiet:

1.

De lonen van de 24 werknemers van Taporibenefiet. Met hen staat of valt de werking van dit prachtige project.

2.

Mensen die bijzondere zorg nodig hebben en wiens financiële situatie niet toereikend is.

3.

Enkele hoognodige maar soms weinig opvallende, dagdagelijkse dingen: waterfactuur, olijfolie (zeer duur in Ecuador. Een lepeltje olijfolie in het eten van mensen met darmproblemen doet wonderen.), aanleg grasveld waar kinderen dagelijks op spelen, ...

Zie www.taporibenefiet.be
voor programma en meer informatie

www.facebook.com/taporibenefiet

Vragen of opmerkingen bij
De ouders van Inge:
Etienne en Brigitte Debrouwere-Allegaert

Weststraat 48 - 8770 Ingelmunster

Telefoon: (051) 69 44 20
E-mail: edebrall@telenet.be
vrienden.vantapori@gmail.com

HOE INGE CONTACTEREN ?

Calle de 11 febrero y Espejo s n
Zambiza - Quito -Ecuador
Tel 00 59 32 288 62 29

Tel 00 59 32 288 62 29
inge.debrouwere@gmail.com

De naam "Tapori" komt uit India. Hij wordt gegeven aan straatkinderen die zonder enig houvast of ondersteuning van familie of ouders, in riolen en treinstellen, op verlaten terreinen samen hun lot in handen nemen. Ook wie fysieke of mentale beperkingen heeft, blijft een volwaardig lid van de groep. Wie behendiger is en meer eten te pakken krijgt... kan meer delen met wie dit niet kan: een mooi en zuiver voorbeeld van "solidariteit".

Deze en bijna alle oudere vogels op het net:
<http://users.telenet.be/koen.vaneygen1/vogel/>

TAPORI—ECUADORAANSE VERSIE—VANDAAG

Wat Is Tapori ?
Presentatievideo op Youtube:
http://youtu.be/U-4-aA_AEz0

Of via Google
met de trefwoorden

"Tapori", "Presentatie" en
"Youtube"

FINANCIËLE STEUN

Met fiscaal attest : (vanaf 40,00 €, verspreid over één of meer giften in hetzelfde jaar) :

BE21 0000 7186 7603

Kontinenten vzw — Potterierei 72—8000 Brugge
0470/85.05.31

Vermelding: Inge Debrouwere Ecuador (Kontinenten krijgt voor administratieve regeling 5% van het gestorte bedrag. De overige 95% van uw bijdrage gaat rechtstreeks naar Tapori.)

Zonder fiscaal attest :

BE85 0832 5208 3906

Inge Debrouwere
Moorsele

Vermelding: Project Tapori

Al de gelden die op deze rekening terechtkomen, worden volledig ter beschikking gesteld van Tapori.

Wil je zelf op de een of andere wijze de vierdepijlerwerking van Tapori ondersteunen en bekendheid geven, heb je contacten bij instanties die verantwoordelijkheid dragen in derde- en vierdewereld ondersteuning, of ken je iemand die hierin geïnteresseerd is, laat het ons vooral weten op edebrall@telenet.be of 051/69.44.20(ouders van Inge)